ஓம்

பரப்ரஹ்மணேநமஃ

தத்வாமிர்தக்கட்டளை.

சென்னை :

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1913

விலை அணா 1

ஓம்

பரப்ரஹ்மணேநம:

தத்வாமிர்தக்கட்டளை.

அத்வைத சுத்தவேதாந்த தரிசனம்.

கலிநிலைத்துறை.

அண்ணல் கூறிடு மரியவா ரணக்கட லெழுமவ்
வண்ண மின்றிய வாசா மகோசர வமிர்தைக்
கண்ண தாயிடக் கரதல மணியெனக் காட்டும்
வண்ண முள்ளமா வாக்கிய மைந்தற்குப் புகல்வான். (க)

வன்ன நாலதாய் வண்பத மூன்றஃ துடைத்தாய்த்
தன்ன தாம்வடி வதுமிகத் தானுநுண் ணியதாய்
முன்ன மாமறை முழுதுமோ தியுமுடி யாச்சீர்
மன்னு மாப்பொரு ளுடைமைமா வாக்கியப் பெயராய். (உ)

வடிவு நுண்மையு மாப்பொரு ளுடைமையு மலர்வு
முடிவு மாயிரு மையுமற மொழிதரு விரகும்
படியி லாதெழு பழமையு மப்படி புதுமை
யுடைய வாகிய வுயர்குறி யாறவை யுடைத்தாய். (ங)

இறந்த கேள்விய யிறந்தநற் றரிசன மஃதா
யிறந்த வீரமா யெல்லையிலா னந்தஞா னமதாய்ச்
சிறந்த காலதே சந்திசை யிறந்திடத் திகழ்ந்து
நிறைந்த வெட்டியல் புடைத்துநீள் வாக்கிய மினங்கேள். (ச)

கலிவிருத்தம்.

நித்தமொடுமுத்தநிமலந்திசழ்பாத்தை
யுய்த்தகாமுத்தமணியத்தினிகரொப்ப
மெய்த்திடவெவர்க்குமுணரத்திகழுவிக்குந்
தத்வமசிதத்வமசிதத்வமசிசத்யம். (ரு)

ஆதலால் மஹாவாக்யஞ் சொல்லப்பட்ட ஞானமே ஞானம். அதுவல்லாமற் சொல்லப்பட்ட ஞானங்களெல்லாம், அறியுமிடத்துக் குஞ்ஞானமேயாம். ஆனபடியினாலே சுத்தவேதாந்தஞ் சொல்லப்பட்ட பரிசினை ஆசாரியர் சிஷ்யனுக்கு அனுக்கிரகம் பண்ணுகிறார்.

அதெப்படியென்னில், இருக்கு யசுர் சாமம் அதர்வணம் என்கிற நான்கு வேதங்களும், இரண்டு பிரகாரமாயிருக்கும். அவை எவையென்னில், அற்பசுருதிவாக்ய மென்றும் பிரபல சுருதிவாக்ய மென்றுமாம். இவற்றில், அற்பசுருதிவாக்யம் கர்மகாண்டத்தைச் சொல்லும். பிரபலசுருதிவாக்யம் அத்யாத்மத்தைச் சொல்லும். இது முப்பத்திரண்டு உபநிஷத்தாயிருக்கும். இது நான்கு வாக்கியங்களைப் பிரதிபாதிக்கும். அவை யெவையென்னில்: பிரக்ஞானம் பிரமம், அகம்பிரமாஸ்மி, தத்வமசி, அயமாத்மாபிரமம் என்பனவாம். இந்த நான்கு வாக்யமும் சிவபர ஐக்கியத்தைச் சொல்லும். இந்த நான்கு வாக்யத்திலும், தத்வமசிவாக்யம் மஹாவாக்கியமென்று சொல்லப்படும். அதெப்படியென்னில், நான்கு வாக்யத்தினர்த்தமும் இந்த வாக்யத்தி லிருக்கையினாலும், அந்வயபதம் இதனிடத்தே யிருக்கையினாலும், அவாங்மனோகோசரமாயிருக்கிறவஸ்துவைக் கரதலாமலகம்போலக் காட்டுகையினாலும் இது, மகாவாக்யமென்று சொல்லப்பட்டது. இந்த மகாவாக்கியந்தான், அவாங்மனோகோசரமாயிருக்கிற வஸ்துவை நான்கு

வர்ணத்தாலும், மூன்று பதத்தாலும், மூன்று லட்சணத்தாலுஞ் சொல்லிற்று; ஆறுகுறியும், எட்டியல்புமா யிருக்குமென்றுஞ் சொல்லிற்று. அவை எவையென்னில்,

நான்கு வர்ணமாவன: தத்-துவம்-அ-சி-இவைகளாம். மூன்றுபதமாவன: தத்பதம் - துவம்பதம் - அசிபதம் இவைகளாம். மூன்று லட்சணமாவன: சீவ - பர - ஐக்கியம் இவைகளாம். ஆறு குறியாவன: வடிவுநுண்மை, மாப்பொருளுடைமை, நிறைவு, இரண்டறவிளங்கியமுடிவு, என்றும்பழமை, என்றும்புதுமையாம். எட்டியல்பாவன: கேள்வியிறந்ததாதல், தரிசனமிறந்ததாதல், வீரமிறந்ததாதல், எல்லையிலாத ஆனந்தமுடையதாதல், எல்லையிலாத ஞானமுடையதாதல், காலமிறந்ததாதல், தேசமிறந்ததாதல், திசையிறந்ததாதலாம்.

இப்படி மகாவாக்கியத்தாற் சொல்லப்பட்ட வஸ்து எப்படி விளங்குமென்னில், ஆசாரியர் திருவருளினாலே சொல்லுகிற சிரவணம், மனனம், நிதித்தியாசனம் என்னு மூன்று வகையினாலே விளங்கும். இந்த மூன்று வகையும் விசாரிக்குமிடத்து ஸ்தூலசிரவணாதி மூன்றென்றும், சூட்சுமசிரவணாதி மூன்றென்றும், இரண்டுவிதமாயிருக்கும்.

சிரவணம்.

ஸ்தூலசிரவணாதி.

இவற்றில், ஸ்தூலசிரவணாதி மூன்றுவன: சொல்லப்பட்ட சாஸ்திரங்களை இதுவிதுவென்று வினவிப் பகுத்தறிந்து கேள்விப்படுகிறது சிரவணம். அப்படி கேள்விப்படாநின்ற சப்தார்த்தங்களெல்லா மனதிலே தரிக்கத் தெளிந்து விளங்குகிறது

மனனம். சிரவணத்தினாலே கேள்விப்பட்டு மனனத்தினாலே தெளிந்து விளங்கியிருக்கப்பட்ட யாதொரு அறிவுண்டோ அந்த அறிவு தானாய் நிற்கப்பட்டநிலை நிதித்தியாசனமாம்.

சூட்சுமசிரவணாதி.

இனி சூட்சுமசிரவணாதி மூன்றென்றதெப்படியென்னில், சிரவணமாவது - மகாவாக்யஞ் சொல்லப்பட்ட அதுவெனும் தத்பதத்துக் கர்த்தம் பரம்; நீயென்னுந் துவம்பதத்துக் கர்த்தம் சீவன், ஆனாயென்னும் அசிபதத்துக் கர்த்தம் இரண்டினுடைய ஐக்கியமாயுற்ற பொருளாம். கிரியா பதத்துடனே கூட்டிப் போதிக்கிற முறைமை எப்படியென்னில், அது நீயாகின்றாயென்றும் நீ யதுவாகின்றாயென்றும் போதிக்கப்படுதலாம். இந்த வாக்கியம் அந்வயித்துப் போதிப்பானேனென்னில், அதுவென்கின்ற தத்பதத்துக்கு உபாதி பரோட்சமென்கிற காரண உபாதி. நீயென்கின்ற துவம்பதத்துக்கு உபாதி அபரோட்சமென்கின்ற காரியஉபாதி. இந்த அபரோட்சமென்கிற காரிய உபாதி முந்திவருகையினாலே துவந்தசியென்று போதிக்கவேண்டிற்று. துவந்தசி வாக்கியம் போதிக்கிற முறைமை ஜகசீவபரத்தை விளக்கும். அதெப்படியென்னில்,

நீயென்கின்ற துவம்பதத்துக்கு உபாதி ஏழு. அதுவென்கிற தத்பதத்துக்கு உபாதி ஏழு. இந்த உபாதி ஏழும் முக்கியம். இந்த உபாதியேழுந் தீர்ந்தது லட்சியம். உபாதியை நானென்றது அசுத்தம். உபாதியை நீங்கினது சுத்தம். இந்த இரண்டு பதங்களுக்கும் லட்சியமான சத்தார்த்தங்களை ஆனாயென்னும் அசிபதத்திலே ஏகமாய்க் கண்டு விளங்குகிறதே சிரவணம். மனனமாவது - துவம்பதத்திற் காரிய உபாதி ஏழும் அவஸ்தை மூன்றும் தற்பதத்திற் காரணவுபாதி ஏழும்

அவஸ்தை மூன்றும் தரிசித்து நீக்கி, சீவனும் பரனும் அசி பதத்திலே ஐக்கியப்படக்கண்டு, ஏகமான பொருளை மனதிலே தரித்திருக்க விளங்குகிறது மனனம். நிதித்யாசனமாவது-துவம் பத முக்கியமான அவஸ்தை மூன்றையும் நீங்கி லட்சியமாய் விளங்குகிற சீவனும், தத்பத முக்யமான அவஸ்தை மூன்றையும் நீங்கிச் சுத்தமாய் விளங்குகிற பரனும், அசிபதத்திலே ஐக்கியப்படக்கண்டு, ஏகமாய் விளங்குகிற ஸ்வரூபத்தை ஆசாரியருடைய திருவருளினாலே சிரவணத்தினாலே கேள்விப்பட்டு, மனனத்தினாலே தரித்து விளங்குகிற தத்ஸ்வரூபந் தானாய் நிற்கப்பட்ட நிலை நிதித்யாசனம்.

துவம்பத முக்கிய சீவவுபாதி.

இப்பால், முன் சொல்லப்பட்ட சூட்சுமசிரவணாதி என்கிற மூன்றையும் விரித்து விளங்க அருளிச்செய்கிறார். துவம் பதமுக்கிய சீவ உபாதி சொல்லுகிறோம். அதெப்படியெனில்,

வேதாந்த தத்துவம் உஅ - ஆம். அவை யெவை யெனில்: ஞானேந்திரியமான ஸ்ரோத்ராதி - ரு, இவற்றின் விஷயமான சப்தாதி - ரு, கன்மேந்திரியமான வாக்காதி - ரு, இவற்றின் விஷயமான வசனாதி - ரு, அந்தக்கரணம் - ச, புருஷன், காலபரம், வியோமம், பரம்-ச, ஆகத் தத்துவம் உஅ. இவற்றில் புருஷன், காலபரம், வியோமம், பரம் இந்நான்கும் நிற்க, நின்ற தத்வம் - உச, பிராணவாயு-க, ஆகத் தத்துவம்- உரு. இவை, ஏழுபாதியாம். அவை யெவையெனில் தேகம், இந்திரியம், மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம், பிராணன் ஆக-எ.

இவற்றில் தேகம் நானோவென்னில் தேகம் நீயன்று. அஃதெப்படி நானன்றென்னில், என்னுடைய தேகமென்றுஉன்னால்

அறியப்படுகையினாலும், தேகம் பஞ்சபூதத்தின் கூறுகையா லும், தேகம் உனக்கு அந்நியமாகையினாலும் தேகம் நீயன்று. இந்திரியம் நானேயென்னில் இந்திரியமும் நீயன்று. அஃதெப் படி நானன்றென்னில், என் கண் நன்றாய்விளங்குகிறதென்றும், என் கண் நன்றாய் விளங்குகிறதில்லை யென்றும், என் காது நன்றாய்க் கேட்கிறதென்றும், என் காது நன்றாய்க் கேட்கிற தில்லையென்றுஞ் சொல்லப்படுகையினாலும், இந்திரியம் ஒன் றறிந்தது ஒன்று அறியாதபடியினாலும், என்னுடைய இந்திரிய மென்று உன்னால் அறியப்படுகையினாலும், இந்திரியம் பஞ்ச பூதத்தின் கூறுகையினாலும், இந்திரியம் உனக்குஅந்நியமாகை யினால் இந்திரியமும் நீயன்று. அந்தக்கரணங்களில் மனந் தான் நானேயென்னில், மனமும்நீயன்று. அஃதெப்படிநானன் றென்னில், என்னுடைய மனமென்று உன்னாலறியப்படுகையி னாலும், மனம் வாயுவின் கூறுகையினாலும், மனமும் நீயன்று. புத்திதான்நானேயென்னில், புத்தியும் நீயன்று. அஃதெப்படி நானன்றென்னில், என்னுடைய புத்தியென்று உன்னாலறியப் படுகையினாலும், புத்தி அக்கினியின் கூறுகையினாலும், புத்தி யும் நீயன்று. சித்தந்தான் நானேயென்னில், சித்தமும் நீ யன்று. அஃதெப்படி நானன்றென்னில், என்னுடைய சித்த மென்று உன்னாலறியப்படுகையினாலும், சித்தம் அப்புவின் கூறுகையாலும், சித்தமும் நீயன்று. அகங்காரந்தான் நானே யென்னில், அகங்காரமும்நீயன்று. அஃதெப்படி நானன்றென் னில், என்னுடைய அகங்காரமென்று உன்னாலறியப்படுகை யினாலும், அகங்காரம் பிருதிவியின் கூறுகையாலும், அகங்கார மும் நீயன்று. அந்தக்கரணந்தான் நானேயென்னில், அந்தக் கரணமும் நீயன்று. அஃதெப்படி நானன்றென்னில், ஸங் கல்ப நிச்சய அபிமான சிந்தனையாதி வடிவாகையால் அந்தக் கரணமும் நீயன்று. பிராணன்றான் நானேயென்னில், பிராண னும் நீயன்று. அதெப்படி நானன்றென்னில், என்னுடைய

பிராணனென்று உன்னலறியப்படுகையினாலும், பிராணன் பிருதிவியின் கூறாகையினாலும் சுழுப்தியிற் * சைதன்னிய மில்லாமையினாலும், பிராணனும் நீயன்று. இவையெல்லாம் நானன்றாகில் நான் யாரோவென்னில், தசம திருஷ்டாந்தமிட் டனுக்கிரகம் பண்ணுகிறார்.

அஃதெப்படியென்னில், பத்துப்பேர்கூடி ஒரு ஊர்வழிப் போகையில் ஆற்றிலே தமிழ்ந்திக் கரையேறி யெண்ணிப் பார்க்கும்போது ஒன்பதுபேரை யெண்ணித் தன்னை யெண்ணாமல் ஒருவனைக் காணோமென்று மயங்குமிடத்தில், அந்நியனாகிய வொருபுருஷன் வந்து பத்தாவானைக் காட்டிக்கொடுத் தாற்போல, ஆசாரிய ரெழுந்தருளி இந்த ஏழுபாதியையுங் கண்டுகொண்டிருக்கிற யாதொரு சைதன்னிய அறிவுண்டோ, அந்தச் சைதன்னிய அறிவுதான்காண் நீயென் றனுக்கிரகம் பண்ணினார். இந்தச் சைதன்னிய அறிவு காரியவுபாதி யுடனேகூடி நின்றபோது முக்யமென்றும், உபாதியை விட்டு நீங்கினபோது லட்சியமென்றும், உபாதியை நானென்ற போது அசுத்தமென்றும், உபாதியை நீங்கினபோது சுத்த மென்றுஞ் சொல்லப்பட்டது. இதற்கு வாக்கியம் சம்சர்க்க வாக்யமாம். அஃதெதுவென்னில், "மஞ்சாக்குரோசந்தி, கங் காயாங்கோஷப் பிரதிவசதி" என்பனவாம். மஞ்சங் கூப்பிட்ட தென்றும் கங்கைக்கண் இடைச்சேரியுள்ளதென்றுஞ் சொல்லு மிடத்து மஞ்சமானது மரம், மரமானது கூப்பிடுமோ, மஞ் சத்தில் ஒரு புருஷனிருந்து கூப்பிட்டானென்று கொள்ளல் வேண்டிற்று. கங்கையானது ஜலம். ஜலத்திலே இடைச்சேரி

மோகவதைப்பரணி.

* பிராணனுமல்லதுஞ்சி னுணர்வின்மையா லஃதுணரும் புலன்க ளொழிவால், பிராணனிதென்னின் மன்னை யொழியாத சேனைகள் சூழ்வலஞ்செய்பொழுதே.

யிருக்கமாட்டாது; கங்கைக் கரையிலே இடைச்சேரி யிருக்கின்றதென்று கொள்ளல்வேண்டிற்று. இப்படிப்போல, ஏழு உபாதிக்குஞ் சீவன் சாட்சியா யிருக்கின்றானென்று கண்டு கொள்க. இது விட்டலக்ஷணை.

தத்பதமுக்யபரவுபாதி.

தத்பதமுக்யபரவுபாதி சொல்லுகிறோம். அதெப்படியென்னில், துவம்பதலக்ஷ்யார்த்தமான துரியம்பானுக்கு உடலாகையாலே, இதனிடத்திலே ஸர்வக்ஞத்வாதி உபாதி யுண்டாயிற்று. அஃதெதுவென்னில்: ஸர்வக்ஞன், சர்வகாரணன், ஸர்வாந்திரியாமி, ஸர்வேசுவரன், ஸர்வசிருஷ்டி, ஸர்வஸ்திதி, ஸர்வஸம்ஹாரன் என்பனவாம். அவற்றுள், ஸர்வக்ஞனென்பானேனென்னில், இந்திரியங்களெல்லாம் ஒன்றறிந்தது ஒன்றறியாதபடியினாலும், தான் ஸர்வத்தையும் அறிகையினாலும், ஸர்வக்ஞனென்கிற நாமமுண்டாயிற்று ஸர்வகாரணனென்பானேனென்னில், இந்திரியங்களெல்லாம் அழிந்துந் தானழியாமல் நிற்கையினாலே ஸர்வகாரணனென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. ஸர்வாந்திரியாமி யென்பானே னென்னில், இந்திரியங்களுக்கெல்லா முள்ளீடாய்நின் றறிகையினாலே ஸர்வாந்திரியாமி யென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. ஸர்வேசுவரனென்பானே னென்னில், இந்திரியங்களுக்கெல்லா மேலாய் நின்று விளங்குகையினாலே ஸர்வேசுரனென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. ஸர்வசிருஷ்டி யென்பானே னென்னில், இந்திரியங்களெல்லாந் தனக்குள்ளே தோன்றுகையினாலே சர்வசிருஷ்டி யென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. சர்வஸ்திதியென்பானே னென்னில், இந்திரியங்களை யெல்லாந் தானே ரட்சிக்கையினாலே சர்வஸ்திதி யென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. சர்வஸம்ஹார னென்பானே னென்னில், இந்திரியங்களெல்லாந் தனக்குள்ளே யடங்குகையினாலே சர்வ

சம்ஹாரனென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. இந்த ஏழு உபாதியும் ஸ்வரூபமன்று. இனி எதுதான் ஸ்வரூபமென்னில், இந்த ஏழு உபாதிகளையும் யாதொரு சைதன்னியத்தினாலே அளவிடப்பட்டதோ, அதுவே ஸ்வரூபம். இந்த ஸ்வரூபம் உபாதியுடனே சம்பந்தித்து நின்றபோது முக்யமென்றும், உபாதியைப் பிரிந்தபோது லட்சியமென்றும், உபாதியை நானென்றபோது அசுத்தமென்றும், உபாதிக்குச் சாட்சியானபோது சுத்தமென்றுஞ் சொல்லப்பட்டது. இதற்கு வாக்கியம் விசிஷ்ட வாக்கியமாம். அஃதெதுவென்னில், "சோணஸ்திஷ்டதி, சுவேதோதாவதி" என்பனவாம். ஒரு சிவப்புக் குதிரையும் வெள்ளைப் பசுவையுங் கண்டாயோ என்பார்க்குச் சிவப்பு நிற்கின்றது, வெள்ளைபோகிறதென்னுமிடத்துச் சிவப்பான வர்ணந் தனியே நில்லாது, வெள்ளையான வர்ணந் தனியே போகாது, ஆகைபால் சிவப்பையுடைய குதிரை நிற்கின்றதென்றும், வெள்ளையையுடைய பசு போகின்றதென்றும் கொள்ளல் வேண்டிற்று. இப்படிப்போல, சர்வஞ்ஞத்வாதி உபாதியுடையவனாய் அதற்குச் சாட்சியாயிருக்கிறான் பரன். இது, விடாதலட்சணை.

அசிபதம்.

இனி, அசிபதம் அநுக்கிரகம்பண்ண வேண்டுமென்றபோது, முன்சொல்லப்பட்ட இரண்டு பதத்தினுடைய உபாதியுந்தீர்ந்து லக்ஷியார்த்தமான பதார்த்தத்தை அசிபதத்திலே ஐக்கியம் பண்ணவேண்டுமென்ன, ஆசாரியாரை நோக்கிச் சிஷ்யன் விண்ணப்பஞ் செய்கிறான்:—

தேகக்கிரகனாகிற கிஞ்சிக்ஞனாயிருக்கிற சீவனுக்கும், போதக்கிரகனாகிற சர்வக்ஞனாயிருக்கிற பரனுக்கும் எப்படி ஐக்கியங் கூடுமென்ன, கூடுங்காண்; இரண்டுபதத்தினுஞ் சொல்

ல்ப்பட்ட பொருள் முன்னைக்கியவிருப்பினாலே யேகமாம். அதெப்படியென்னில், ஸம்சர்க்கவாக்கியத்தினாலும் விசிஷ்டவாக்கியத்தினாலும் சொல்லப்பட்ட முக்கியமான உபாதி தீர்ந்து, லட்சியமானோமென்கிற வாசனாதோஷமாகிய குற்றம் அகண்டவாக்யத்தினாலே ஏகம்பண்ணப்படும். அகண்டவாக்யமாவது சோயந்தேவதத்தனென்பது.

ஒரு தேவதத்தனாகிய புருஷனுடனே நாம் சிறிதுநாள் கூடவிருந்தோம்; இவன் சிறிதுநாளுக்குப் பிறகு பிரிந்துபோயினான், அநேக நாளுக்குப் பின்பு சதுரங்க பரிவாரத்துடனே யிவனை மதுரையிலே அந்திக்காலத்திலே ராஜாவாயிருக்கக் கண்டோம்; அங்கே அவனுடன் சிறிதுநாள் கூடியிருந்தோம்; பின்பு நம்மை அவன் பிரிந்துபோயினான். சிறிதுநாளுக்குப் பின்பு தண்டகமண்டலத்துடனே அவனைச் சிதம்பரத்திலே விடியற்காலத்திலே சந்நியாசியாயிருக்கக் கண்டோம்; அப்பொழுது இவன் அந்தத் தேவதத்தனோ அல்லனோவென்று சந்தேகிக்கையில், இவனடியிலும் மார்பிலும் முடியிலும் முன்னே மறுவுண்டே, அந்த அடையாளம் இவனிடத்திலேயிருந்தால், அந்தத் தேவதத்தனே இவனாவனென்று பார்க்குமிடத்து அந்த அடையாளம் இவனிடத்திலே இருக்கையால், அந்தத் தேவதத்தனே இந்தத் தேவதத்தன் ஆவானென்று சொல்லப்படுவதாம். அப்போது அவனை விட்டன அந்த இரண்டிடமும் இரண்டு காலமுமாம். அவை விட்டுப்போக விடாமல் நின்றவன் ஒரு தேவதத்தன் மாத்திரமேயாம். அவனைப் போல இந்தத் துவம்பதமாகிய ஜீவஉபாதிக்கும், தத்பதமாகிய பரஉபாதிக்கும், சாக்ஷியாய் நின்றவன் ஒருவனே. இந்த ஒருவனுக்கும் விட்டுப்போயின துவம்பத உபாதியென்னும் காரிய உபாதியும் தத்பத உபாதியென்னும் காரண உபாதியுமாம். அவை விட்டுபபோகவிடாமல் நின்றவன் ஒருவனேயாம். இப்

படி இரண்டு உபாதியும் போக, இரண்டு பதத்திலும் நின்ற சீவனே பரனென்றும் பரனே சீவனென்றும் ஏகமாய்க் காண்பது அசிபதம். அது, விட்டுவிடாதலக்ஷணை.

வாதமற்றிருக்கப்பட்ட வஸ்துவை மன்னுமஹாவாக்யத்தினாலே, தத்பதார்த்தசோதனை பண்ணப்பட்டது. அதனாலே போதமே புரையற்றோங்கும் பொருளெனத் தெளிந்தேன். அல்லல் தீர்பொரு ளீதென்ப தறிந்துகொண்டேன். தேவரீரநுக்கிரகத்தினாலே சிரவணந் திடமாயிற்று. இனி, மனனம் அருளிச்செய்ய வேண்டுமென்ன அருளிச்செய்கிறார்.

சிரவண முற்றிற்று.

மனனம்.

துவம்பதார்த்தம்.

அஃதாவது, சொல்லப்பட்ட பதமூன்றில், முன் துவம் பதார்த்தஞ் சொல்லுகிறோம். துவம்பத முக்யத்தை நீ மனனஞ் செய். அதெப்படியென்னில்:—தேசம், இந்திரியம், மனம், புத்தி, அஹங்காரம், சித்தம், பிராணன் என்னும் இந்தப் துவம்பத முக்கியமான ஏழு உபாதியும் மூன்றவஸ்தைகளாம். அவை யெவையென்னில்: ஜாக்ரம் ஸ்வப்னம் சுழுப்தியும், இவைக்கு அபிமானிகள் விஸ்வன் தைசதன் பிராக்ஞனுமாம். இந்த மூன்றவஸ்தையும் மூன்றபிமானியும் சீவனுடைய முக்யம். ஆதலால் ஏழு உபாதியுடனே கூடி விளக்குகிறது ஜாக்ரம். அபிமானி விஸ்வன். தேகம் இந்திரிய மிரண்டு நிற்க மனம், புத்தி, சித்தம், அஹங்காரம், பிராணன் என்னுமிந்த ஐந்துடனேகூடி விளங்குகிறது ஸ்வப்னம். அபிமானி தைசதன். அந்தக்கரணம் நான்கும் நிற்க பிராணவாயுவுடனேகூடி

விளங்குகிறது சுழுப்தி. அபிமானி பிராக்ஞன். ஆதலால் இந்த மூன்றவஸ்தையும் நீயன்று. அஃதெப்படி நானன்றென்னில், ஜாக்ரம் ஏழு உபாதியுடனே கூடி விளங்குமென்றும், அது ஸ்வப்னத்திலே அழியுமென்றும், இப்படி உன்னாலறியப்படுகையினாலே ஜாக்ரமும் நீயன்று. ஸ்வப்னந்தான் நானேயென்னில், ஸ்வப்னமும் நீயன்று. அஃதெப்படி நானன்றென்னில், ஐந்து உபாதியுடனேகூடி விளங்குமென்றும், ஸ்வப்னஞ் ஜாக்கிரத்தின் வாஸனையென்றும், மனோவியாபாரமென்றும், ஸ்வப்னம் சுழுத்தியில் அழியுமென்றும் இப்படி யுன்னாலறியப்படுகையினாலே ஸ்வப்னமும் நீயன்று. சுழுப்திதான் நானேயென்னில், சுழுப்தியும் நீயன்று. அஃதெப்படி நானன்றென்னில், பிராணனே ஆதாரமென்றும், இரண்டவஸ்தைகளுடைய ஒழிவென்றும், இப்படி யுன்னாலறியப்படுகையினாலே சுழுப்தியும் நீயன்று. இனி, நான் யாரோவென்னில், இப்படி மூன்றவஸ்தைகளையும் உணர்ந்து அவை கழன்று உணர்வாய் நின்று விளங்குகிற துரியங்காண் நீயாகிற சுவரூபம். இந்தச் சுவரூபத்தை ஆக்கும் மஹாவாக்யம், சுத்த துவம்பதார்த்தமென்று சொல்லப்பட்டது.

தத்பதார்த்தம்.

இனி, தத்பதார்த்தஞ் சொல்லுகிறோம். தத்பத முக்கியத்தை நீ மனனஞ்செய். அஃதெப்படியென்னில்: சர்வக்ஞன், ஸர்வகாரணன், சர்வாங்கிரியாமி, சர்வேசுவரன், ஸர்வசிருஷ்டி, ஸர்வதிதி, ஸர்வசம்ஹாரன் என்னும் இந்தத் தத்பத முக்யமான ஏழு உபாதியுந் துவம்பத உபாதிகள்போல் மூன்றவஸ்தைகளாம். அவை யெப்படியென்னில்:—

துரியம், காலடரம, அதீதமும் இவைக்கு அபிமானிகள் விராட்புருஷன், இரணியகர்ப்பன், அவ்யாகிருதனுமாம். இந்த

மூன்றவஸ்தையும் மூன்றபிமானியும் பரனுடைய முக்யம். ஆதலால் சீவனுடைய உபாதிகளாகிய மூன்றவஸ்தையு முணர்ந்து அவை கழன்று உணர்வானதுபோல, பரனுடைய வுபாதியாகிய மூன்றவஸ்தையு முணர்ந்த அவை கழன்று அறிவானதே பரம். பரஜாக்ரம் ஏதென்னில், முன் சொல்லப்பட்ட சுத்த துவம்பதார்த்தமான துரியம் பரனுக்குத் தேகமாகையினாலே, காரணோபாதிக ளேழும் இதனிடத்துச் சம்பந்தித்து விளங்குகின்றதே துரியமாகிய பரஜாக்ரம். அபிமானி விராட்புருஷன். பரஸ்வப்னம் ஏதென்னில்: சர்வசிருஷ்டி, சர்வதிதி, சர்வசம்ஹாரமெனும் இந்த மூன்று உபாதியுடனே கூடி விளங்குகிறதே காலபரமாகிய பரஸ்வப்னம். அபிமானி இரணியகர்ப்பன். பரசுழுப்தி ஏதென்னில், இந்த ஏழு உபாதிகளும் அந்த ஸ்வரூபத்தினிடத்திலே நிற்கிறதோ இல்லையோ பாரென்னுமிடத்தில் இல்லை. இப்படி யொன்றுமில்லாமல் இருந்தவிடமே அதீதமாகிய பரசுழுப்தி. அபிமானி அவ்யாகிருதன். இந்தப் பரசுழுப்தியை வேதம் ஓரிடத்திலே பரமென்றும், ஆகாசம் போல நிறைந்திருக்கையால் பிரமத்தின் சுவரூபமென்றுஞ் சொல்லும். அது ஸ்வரூபமாகாது. அஃதெப்படியென்னில்,— இது, பரனுக்கு உபாதியானபடியினாலே, இந்த மூன்றவஸ்தையு முணர்ந்து அவை கழன்றுநின்றதே பரம். இப்படிச் சுத்த துவம்பதார்த்தமான துரியத்திலே, காரணோபாதிகளேழுஞ் சம்பந்தித்து விளங்குகிறதே பரஜாக்ரமென் றறியப்படுகிறதினாலும், பரஜாக்கிரம் பரஸ்வப்னத்திலே தோன்றாமையினாலும் பரஜாக்ரமும் நீயன்று. மூன்று உபாதியுடனே கூடி விளங்குகிறதே பரஸ்வப்னமென் றறியப்படுகையினாலும், பரஸ்வப்னம் பரசுழுப்தியில் அழிகையினாலும், பரஸ்வப்னமும் நீயன்று. இந்த உபாதிகளேழும் ஒழிந்து ஒன்றுமில்லாமலிருந்தவிடமே பரசுழுப்தியென் றறியப்படுகையினாலும், பரசுழுப்தி மேலாய்நின்று விளங்குகிற பரஸ்வரூபத்திலே அழி

கையினாலும் பாசமுப்தியும் நீயன்று. இப்படி மூன்றவஸ்தை யுங் கண்டு கழன்று மேலாய்நின்று விளங்குகிறதே பாஸ்வ ரூபம். இந்த ஸ்வரூபத்தை ஆக்கும் மஹாவாக்யம், சுத்த தத் பதார்த்தமென்று சொல்லப்பட்டது. இந்தச் சுவரூபம் உள் ளும் புறம்பும் போக்கும் வரவு மின்றித் தானேதானாகி விளங் காநிற்கும். அதுவே பாம்.

அசிபதார்த்தம்.

இப்படி யிரண்டு பதார்த்தத்தினுடைய லட்சியார்த்தப் பொருளைப் பொருந்த அருளிச்செய்தாற்போல, ஆனா யென் கிற பதத்தினர்த்தமும் மனனத்திலே யநுக்கிரகம் பண்ண வேண்டுமென்ன, அப்படியே இருபதப் பொருளையும் லட்சி யப்பரிசாற் குற்றமற விளங்கத்தக்கதாக மனனத்திலே தரித்த பின்பு, ஆனாயென்னும் பதத்தையும் பூரணமாக மனனத் திலே தரித்திரு. அஃதெப்படியென்னில், சீவனிடத்தி லிருக் கிற துவம்பத உபாதி நீங்கினேனென்கிற வாசனை யிருக்கை யினாலும், பரனிடத்திலிருக்கிற தத்பதஉபாதி நீங்கினேனென் கிற வாசனை யிருக்கையினாலும், துவம்பதத்திலுள்ள துரிசு மூன்றையும்விட்டுத் தத்பதத்திலுள்ள துரிசு மூன்றையும் விட்டுத் தருக்காய் நின்று விளங்குகிற தத்ஸ்வரூபத்தினிடத் திலே இரண்டு உபாதியும் ஒழிந்தபடியினாலும், விஸ்வந் தோன்றாமையினாலும் அதுவே பிரமமென்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்டது.

அது எப்படியென்னில், ஸ்தூலமாய் விளங்குகிற பிரப ஞ்சத்தைச் சீவன் நானென்று கொண்டு நின்ற உபாதியை நீக்கி, முன் சுத்த துவம்பதார்த்தமானவிடத்தில் காரணோ பாதி சம்பந்திக்கையால் சுத்த துவம்பதார்த்தம் விஸ்வக்கிரா சம் பண்ணமாட்டாது. விஸ்வக்கிராசமானாலொழிய ஐக்யங்

கூடாது. ஆகையால் காரணோபாதி கழன்று விளங்காநின்ற தத்ஸ்வரூபத்தினால் விஸ்வத்தைக் கிரகிக்கையினாலே அதுவே விஸ்வக்கிராசமென்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் இரண்டு பதத்தினுடைய அவஸ்தைகளும் நீங்கி, சிவத்வமென்கிற போதமு மொழிந்து, விஸ்வமெல்லாந் தன்மயமாயிருக்கிறோமென்கிற விவேகம் தத்பதத்துண்டாகையால் சம்சர்க்கவாக்யத்தினாலும் விசிஷ்டவாக்யத்தினாலும் நிச்சயிக்கப்பட்டுப் போகிறபொருள் இரண்டினுடைய வாசனையும் அசிபதத்தினாலே யன்றி நீங்காது.

அஃதெப்படி யென்னில், சோயந்தேவதத்த னென்கிற வாக்யத்தினாலே இரண்டு பதத்தினுடைய காரியமுங் காரணமுங் கழன்று இந்த அகம்போய் இந்த வாசனையுந் தீர்ந்து அகண்டபரிபூரணமாய் விளங்குகிறது அசிபதம். ஆகையால் சீவனும் பரனும் ஐக்கியமாயிருக்கிற உபாதியும், சம்பந்தித்து வருகிற அவஸ்தையும், கோட்பாடும், விரிவும், ஒடுக்கமுமாகிய இவையெல்லாம் ஒன்றுமின்றியே ஒழிவில்லாத நிறைவாய் விளங்காநின்ற யாதொரு சுவரூபத்தை ஆக்கும் மகாவாக்யம் ஆனாலென்றது.

குற்றமில்லாமல் மனனத்திலே தரித்தபதார்த்த சோதனையாகிய படியைச் சுவாநுபூதியிற் காட்டவேண்டுமென்ன, நிதித்யாசனம் அநுக்கிரகம் பண்ணுகிறார்.

மனனமுற்றிற்று.

நிதித்யாசனம்.

அஃதெப்படியென்னில், முன்சொல்லப்பட்ட துவம்பதத்திற் காரியோபாதியினுடைய சோதனையும், தத்பதத்திற் காரணோபாதியினுடைய சோதனையும், இரண்டு உபாதியினு

டைய வாசனுதோஷமாகிய அசிபதத்திலுடைய சோதனையுஞ் சந்தேகமறக்கண்டு உண்மைகாண்பது முடிவு. இந்த உண்மையி னுடைய முடிவைக் குற்றமில்லாமல் உனக்கேற்க நீ காண, விருப்பத்துடனே நிலைபெற்று விளங்கக் காட்டுகிறோம். நீ கண்டுகொண்டு வருவாய்.

துவம்பதார்த்த சுத்தம்.

முன்னே உனக்குச் சிரவணத்தினலே கேள்விப்பட்டு மனனத்திலே தரித்துவிளங்குகிற துவம்பத முக்கியமான அவத்தைமூன்றும், அவைகண்டு கழன்றுணருகிற துரிய சுவ ரூபத்தையும், சந்தேகமற நனவிலே நீ கண்டபடி சொல்லிக் காணென்னச் சொல்லுகிறுன்:—

பொறியும் புலனும் மனமே யாதாரமாக விஷயத்தைப் புசிக்கிறபோது ஜாக்ரமென்றும், விசுவமாயிருக்கிற உபாதி யை நானென் றபிமானித்திருக்கையினல் விசுவனென்றுங் கண்டேன்; அது தேவரீரருளினலே தீர்ந்ததுங் கண்டேன். ஜாக்ரத்தின் வாசனை ஸ்வப்னமென்றும் இந்தச் சடமாகிய வாசனையை நானென் றபிமானித்திருக்கையினல் இதற்கபி மானி தைசதனென்றுங் கண்டேன்; அது தேவரீர் அருளி னலே தீர்ந்ததுங் கண்டேன்; நனவின் வாசனையாகிய கனவும் இறந்தவிடம் சுழுப்தியென்றும் இந்த வெறும் பாவனையாகிய சுழுப்தியை நானென் றபிமானித்திருக்கையினலே யிதற்கபி மானி பிராக்ஞனென்றுங் கண்டேன்; அது தேவரீரருளினலே தீர்ந்ததுங் கண்டேன்; இந்தப் பேரிருளாகிய சுழுப்தியை விஷ யமா யறியுமென்னை அறிவெனக் கண்டேன்; தேவரீருடைய அனுக்கிரகத்தினலே என்னைக் கண்டபின் மூலப்பகுதியா யிருக்கின்ற சுழுப்தி யிறந்ததுங் கண்டேன். கண்டஸ்வரூப மெப்படி யிருந்ததென்னில் • "அறிவுதா னழிவின்றியே

யனைத்தையு மறிந்து, "முறிவதாகிய முன்புபின்பக்கமேல்கீழ்" என்பன வொன்றுமின்றி எங்குமாய்த் திகழ்ந்து பிரிவில்லாமல் எல்லாவற்றினுள்ளுந் தானாய்நின்று விளங்குகிறபடியினாலும், சகலமுந்தன்னிடத்திலே தோன்றியும் விளங்கியும்ஒடுங்கியுந் தானே.மேலாகிச் சகலத்துக்குங்காரணமாய்த் தேகேந்திரிய கரணங்களுக்கெல்லா மேலாகித் தானே சாக்ஷியாய் நிற்கையினாலும், ஒப்பிலாத இவ்வுணர்வதே வடிவதா மென்னைத் தேவரீ ரருளினாலே உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோற் சந்தேகமறக் கண்டேனென, அமையவுன்றனை அநுபவத்துணர்ந்தாய். ஆனபடியினாலே துவம்பதத்திற்குப் பொருள் சுத்தமாயிற்று.

தத்பதார்த்த சுத்தம்.

தத்பத முக்கியமான அவஸ்தை மூன்றையுங் கண்டு கழன்றுணருகிற சித்பரத்தையுஞ் சந்தேகமற நீ கண்டபடி சொல்லிக் காணென்ன,—

தேவரீ ரநுக்கிரகத்தினாலே சுத்த துவம்பதார்த்தமாயிருக்கிற துரியசுவரூபத்தினிடத்தில் சர்வக்ஞத்வாதி உபாதி சம்பந்தித்து விளங்குகிறதே பரஜாக்ரமென்றும், இதற்கபிமானி விசுவத்துக்கெல்லாம் ஆதாரமாகையால் விராட்புருஷனென்றுங் கண்டேன்; அது தேவரீரருளினாலே ஸ்வப்பனத்திலழிந்ததுங் கண்டேன்; காலபரமாயிருக்கிற சுவப்பனத்தைப் பார்க்குமிடத்தில், சர்வசிருஷ்டி, சர்வஸ்திதி, ஸர்வசம்ஹாரன் என்கிற மூன்று உபாதியுடனேகூடி விளங்குகிறதே பரஸ்வப்பனமென்றும், இதற்கபிமானி ஜாக்ரம்போல வியாப்தமும் சுழுப்திபோல அவ்வியாப்தமுமானபடியினாலே இரணியகர்ப்பனென்றுங் கண்டேன்; அது தேவரீ ரருளினாலே சுழுப்தியிலொழிந்ததுங் கண்டேன்; தத்ஸ்வரூபத்தினிடத்திலே சர்வக்ஞத்வாதி உபாதி ஒழிந்ததே பரசுழுப்தியென்றும், இதற்கபிமானி ஒரு வியாப்தமு மில்லாதபடியினாலே அவ்யாகிருத

னென்றுங் கண்டேன்; இந்தப் பாசுழுப்தியை வேதம் ஓரிடத்திலே பரமென்றும் ஆகாசம்போல வியாப்தமற்றிருக்கையினாலே பிரமத்தின் ஸ்வரூபமென்றும் சொல்லியதுங் கண்டேன்; இந்தப் பாசுழுப்திக்கு மேலாய்நின்று விளங்காநின்ற ஞானத்தைப் பாஸ்வரூபமென்றுங் கண்டேன்; வியோமமாயிருக்கிற பாசுழுப்தியும் பானிடத்திலே ஒழியக்கண்டேன்.

அசிபதார்த்த சுத்தம்.

தேவரீர் அநுக்கிரகத்தினாலே வியோமமீருய மூன்றவஸ்தையுங் கபளீகரித்துநின்று விளங்காநின்ற சுவரூபத்தையுங் கண்டேன்; ஞானமே வடிவாகையால் இதற்கபிமானி சித்சொவிதை யென்றுங் கண்டேன்; தேவரீர் அநுக்கிரகத்தினாலே இரண்டு உபாதியுந் தன்னிடத்தில் ஒழிகையினாலும், போக்குவரவின்றியே நிற்கையினாலும், இதாமாயிருக்கின்ற விசுவமெல்லாம் விழுங்கி அகண்டபரிபூரணமாய் விளங்குகையினாலும், விசுவக்கிராசமென்றுங் கண்டேன்; இதற்கபிமானி அசேஷமுந் தானாய் நிற்கையினாலே பிரசாபத்திபனென்றுங் கண்டேன்; இப்படி சகல ஆத்மாவின் உள்ளும் புறமும் முழுதும் பரிபூரணமாய்ப் பிரத்தியக்ஷமாய் விளங்குகின்றது சொரூபமென்று வேதஞ் சொல்லும். அது தேவரீரருளினாலே "பழமறைத் திருமொழிப் பரிசேதராதல, வுலகமுண்டகம் புறமருவுஞ் சராதிகண், முழுதுந் தன்னுருவமாய்" விளங்கப்படுகின்றதுவுங் கண்டேன்; பேதமாயிருக்கின்ற பிரபஞ்சமெல்லாம் பிரமமென்று வேதஞ்சொன்ன மெய்ம்மொழிப்படியே ஜகமெல்லாம் ஒரு தன்வடிவாய் விளங்குகின்ற சொரூபத்தைச் சீவதுரிய முதலாகக்கொண்டு உள்ளும் புறமுமாய் வருகிற உபாதிக் குற்றங்களெல்லாந் தீர அநுக்கிரகம் பண்ணுகையினாலே கண்டேன் என,

இந்த ஸ்வரூபம் ஐக்கியத்திலே உபசாந்தமாம். இதனை நீ அரிதாகிய வமல தத்பதார்த்த மென்றறி. இப்படி வியோமத்தைக் கடந்து விசுவமெல்லாந் தன்மயமாய் விளங்குகிறபடியினாலே உபாதியினுடைய குற்றந் தீர்ந்தாலும் இந்த வாசனா தோஷந் தீரவேண்டுமென்று வேதஞ் சொல்லும். ஆகையினால் இனி இந்த வாசனாதோஷம் தீருமுறைமை எப்படியென்னில், உபசாந்தம் நீங்கினாலொழிய தீராது. உபசாந்தமாவ தேதென்னில், மூலாக்ஞானம்; மூலாக்ஞான மேதென்னில், மறைப்பு; அந்த மறைப்புத்தா னேதென்னில், தத்சொரூபத்தை மறந்தவிடம். தேகமாதியாக இந்த மறைப்பாகிய உபசாந்தம் அந்தமாகச் சகலமும் தன்னிடத்திலே அடங்குகையினாலே இதற்கபிமானி பொற்புவிசாந்தனாம். நன்றாய் விளங்கப்பட்டு உலகெலாம்நிறைந்த உபசாந்தத்தின் பெருமையை வேதத்தினுடைய முடிவு இன்றளவுஞ் சொல்லியது. முப்பதத்தவத்தை மும்மூன்றொன்பது முடிந்தது ஞானமென்றுஞ் சொல்லியது. ஆகையால் முப்பதமு முடிந்தவிடத்திலே சத்தியஞானவனந்த ஆனந்தமா யிருக்கப்படாநின்ற தத்சொரூபம் வெளிப்படுமென்று அநுக்கிரகம் பண்ணியருள, அந்தச் சொரூபத்தை அநுக்கிரகம் பண்ணவேண்டுமென்ன, அநுக்கிரகம் பண்ணுகின்றார்.

நிதித்யாசனம் முற்றிற்று.

தத்ஸ்வரூபம்.

அஃதெப்படி யென்னில், இந்த மறைப்பாகிய உபசாந்தத்தைக்கண்டு விளங்கப்பட்ட தத்சொரூபத்தி னிடத்திலே அந்த மறைப்பு நிற்கிறதோ இல்லையோ பாரென்னுமிடத்தில் இல்லை. இல்லாதவிட மெப்படி யிருந்தது? ஆதியந்தஞ் சூனியமாயிருந்தது அந்தச் சொரூபந்தான்காண், அறிந்திடப்படாததாய் அறிவுடைத்தாய் அளவிடப்படாததாய்ச் சுகசுவசொரூபியுமா

யிருப்பது. அதுதான்காண், சத்யஞான வனந்த வானந்தமானது. அஃதெப்படியென்னில், ஆதியந்தஞ் சூனியமாயிருக்கப் பட்டதே பரிபூரணம். அந்தப் பரிபூரணம் எப்படி யிருந்தது பாரென்னுமிடத்தில் என்றுச் சொல்லப்போகா திருந்தது. அஃதேதெனென்னில், மனதுக் கெட்டாதபடியினாலே வாக்கு வசனிக்கப்போகாது. ஆகையினால் வாக்கு மனோதீதமென்று கண்டு விளங்கிவந்ததே ஞானம். அந்த ஞானத்தை விட்டிருந்த விடத்திலேயாதொரு ஸ்வரூபம் நிகழ்ந்தது அதை ஆசாரியரும் மஹாவாக்கியத்தினாலே அது நீ யாகின்றாயென்றும் நீ யதுவாகின்றாயென்றும் அநுக்கிரகம்பண்ணினார். அந்த ஸ்வரூபந்தான் மூன்றுபதமானது. அஃதெதுவென்னில், துவம்பத முதலாக அந்த ஸ்வரூபந்தான்காண் மூன்று லக்ஷணமானது. அஃதெது வென்னில், ஜீவன் முதலாக அந்த ஸ்வரூபந்தான்காண் ஆறு குறியாயுள்ளது. அஃதெதுவெனில், வடிவு நுண்மைமுதலாக அந்த ஸ்வரூபந்தான்காண் எட்டியல்பானது. அஃதெதுவென்னில், இறந்த கேள்வி முதலாயினவாம். இப்படி அநுக்கிரகம் பண்ணப்பட்ட குருநாதன் பெருமையாதோவென்னில், "மூலையிருந்தாரை முற்றத்தேவிட்டவர், சாலப்பெரியரென் றுந்தீபற, தவத்திற் றலைவரென் றுந்தீபற" என்று கூறுவதாற் கண்டுகொள்க.

தத்வாமிர்தக்கட்டளை முற்றிற்று.

தொம்பதந் தற்பதந் தோன்று மசிபதம்
நம்பிய சீவன் பரன்சிவ மாய்நிற்கு
மம்பத மேலைச் சொரூப மாவாக்கியஞ்
செம்பொரு டாண்டருள் சீர்நந்தி தானே.

புசிப்போஞ் சிவபோகம் பூரணமா யெங்கும்
வசிப்போ முலகில் வசியோ—முசிப்பின்றி
வாழ்வோஞ் சிவத்தையுணர் மாதவர்தம் பொன்னடிக்கீழ்த்
தாழ்வோ மெமக்கார் சரி.

ரிப்பன் புஸ்தகசாலை, **87**, தம்புசெட்டி வீதி, சென்னை.

	அ.	ப.
சிவராத்திரி மான்மியம் ...	4	0
தாலாட்டுப் பிரபந்தம் ...	4	0
சங்கீதத்தின் சரித்திரம்...	4	0
மாதரொழுக்க இலக்கணம்	2	0
அஷ்டோத்தர சதநாமாவளி	1	6
பிரச்னோத்தர ரத்நமாலிகை	2	0
காங்கிரஸ் மகாசபை ...	4	0
தொண்டைமண்டல சதகம்	2	0
அண்ணாமலைச்சதகம் ...	2	0
குமரேச சதகம் ...	2	0
திருவேங்கட சதகம் ...	2	0
எம்பிரான் சதகம் ...	1	0
அறப்பளீசுர சதகம் ...	2	0
ஜெயங்கொண்டார் சதகம்	2	0
அவையாம்பிகை சதகம்...	2	0
கைலாசநாதர் சதகம் ...	2	0
குருநாத சதகம் ...	1	0
சௌந்தரியலகரி உரை ...	6	0
ஒருதுறைக்கோவை ...	4	0
சீகாளத்திக்கலம்பகம் ...	2	0
யாப்பிலக்கண வினாவிடை	2	0
அணியிலக்கண வசனம்...	4	0
வச்சணந்திமாலை உரை ...	2	0
குடாரம்	1	0
ஔவைகுறள் ...	2	0
சிவபூஜைத்திரட்டு ...	2	0
கந்தரநுபூதி நூறுபாடலுரை	6	0
அம்மணியம், ஐயாசாமியம்	8	0
ஜாதிபேத விளக்கம் ...	2	0
விஷப்பிரதி விஷத்திரட்டு	2	0
சைவசித்தாந்த வரலாறு ...	4	0
நன்னூல் மூலம் ...	2	0
திருக்குறள் மூலம் ...	4	0

	அ.	ப.
வேதாந்தசூளாமணி மூலம்	2	0
கைவல்யநவநீத மூலம் ...	2	0
உபநயனார்த்த தீபிகை ...	0	6
ஏகாந்தசேவை ...	1	0
மநுமுறைகண்ட வாசகம்	4	0
மஹாதேவமாலை ...	1	0
சிவானந்தமாலை ...	4	0
டிஸ்கவுண்டுமாலை ...	1	0
இன்னாநாற்பது உரை ...	1	6
இனிதுநாற்பது உரை ...	1	6
சிறுபஞ்சமூலம் உரை ...	4	0
நான்மணிக்கடிகை உரை	5	0
முதுமொழிக்காஞ்சி உரை	2	6
களவழிநாற்பது உரை ...	2	0
கல்வளையந்தாதி உரை ...	5	0
சரஸ்வதியந்தாதி உரை ...	5	0
மறைசையந்தாதி உரை ...	5	0
நாநாஜீவவாதக்கட்டளை ...	1	0
பிரகலாத சரித்திரம் ...	4	0
அஷ்டப்பிரபந்த மூலம் ...	8	0
பாரதநீதி	2	0
ஓங்காரத்தின் மகத்துவம்	1	0
அஷ்டாக்ஷர மகத்துவம்...	1	0
ஆரியர் சந்தியாவந்தனம்...	1	0
சைவதூஷண பரிகாரம்	4	0
கீதாசாரத்தாலாட்டு ...	1	0
பட்டணத்தார்பாடல்(சிறிது	1	0
பத்திரகிரியார் புலம்பல் ...	1	6
ஸ்தலயாத்திரை பொதுவிதி	6	0
மீனாக்ஷியம்மை பிள்ளைத் தமிழ்	2	0
ஸ்ரீ பர்த்ருஹரி வைராக்கிய சதகம்	3	0